

Hvor er din bror?

Jeg kommer fra en stor familie med en stor gård. Så der var god plads til at lege spændende lege og også masser af plads til at komme galt af sted indimellem, de voksne kunne jo ikke gå og holde øje med os. Vi skulle selvfølgelig passe skolen og hjælpe til i marken, men ellers var der frit spil til at bygge huler, sove på høloftet, føre krig mod børnene oppe fra landsbyen, drille karlene og pigerne eller tage del i den helt store vandkamp.

Nu skal du høre en historie fra et tidspunkt, hvor der ikke var nær så mange børn på gården. Det var mine brors tvillinger, Chresten og Holger, på højst 5 år, der lige havde fået nye handsker i julegave. Med fartstriber på! De var meget stolte af dem, og havde dem på hele tiden, også da de besøgte farfar og nu gik ud på eventyr på den gamle gård. På et tidspunkt kom de til kostalden, der var helt tom, fordi alle køerne var blevet solgt. Vinduerne var sådan nogen med mange små ruder i, og dem begyndte de to drenge at slå i stykker med deres nye handsker. Farfar brugte jo alligevel ikke stalden længere, så dét kunne der ikke ske noget ved. Hvor var det sjovt! Bang! med knyttet hånd inde i handsken, så klirrede glasset, og bang! En rude mere og én mere!

Lige indtil farfar pludselig dukkede op. Så var det det ikke spor sjovt længere. Nej, hvor han var gal og skældte ud! De havde da også nået at slå 50 små ruder i stykker, men de troede jo ikke det gjorde noget. Så det var egentlig først nu, da farfar skældte ud, at det gik op for dem, hvad de havde gjort. Og de blev meget bange og kede af det. Faktisk blev Holger så ked af det, at han helt forsvandt i mange timer. "Chresten, hvor er din bror?" Spurgte de voksne. Men det vidste han ikke, og pludselig gik det op for både ham og de voksne, at han var blevet væk. "Holger, hvor er du?" Råbte de, og de ledte alle vegne.

Efter lang tid fandt de ham endelig: Han havde gemt sig i bilens bagagerum oppe i den mørke garage. Dér lå han så; forgrædet og fuld af snot over en skyld, han slet ikke kunne bære. "Kom Holger!" Sagde faren. "Nu finder vi farfar og får sagt undskyld, så skal det nok blive godt igen." Som sagt, så gjort. Efter at have fået tørret det værste snot af, fik Holger sagt undskyld, og farfar sagde, at nu skulle det være glemt. Så tog han ham med op i laden, hvor han fik lov at sidde på den store traktor, mens farfar reparerede en maskine. Holger var glad igen, men han var også helt udmattet, så han faldt i søvn. Da han vågnede var det begyndt at sne. De fineste små fnug dalede ned fra himlen. Da var det pludselig, at drengen sagde: "Man kunne næsten digte; det hvide dækker alt det slemme, vi har gjort!" Og farfar smilede og blev helt rørt i hjertet over det han havde sagt. Men det var der nok ingen, der havde lagt mærke til, hvis han ikke selv havde fortalt det.